

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χθρὰν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ετησίαι . . . 8,—

Ετησίαι φρ. χρ. 10,—

Ἑξάμηνος . . . 4,50

Ἑξάμηνος » » 5,50

Τρίμηνος . . . 2,50

Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῇ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Φεβρουαρίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 12

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγούμενων :—Ὁ μικρὸς ἀσίσγγανος Τιάρκος, κατορθώσας νὰ πάσῃ καὶ νὰ σώσῃ μίαν μουσικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, καθ' ἣν σιγμὴν ὁ κομιστὴς τῆς, ὁ λοχαγὸς Λουδοβίκος Κορμὰς, αἰχμαλωτιζόμενος εἰς τὸ Λίντε ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν, τὴν ἔρριψε νὰ καὶ εἰς τὴν ἐστίαν, — διαφεύγει τοὺς διώκτας του, ἐξελθὼν διὰ τῆς καπνοδόχου, τῆς ἰδίας ἐστίας εἰς τὴν στέγην τοῦ Πανδοχείου καὶ ἐκεῖθεν πηδήσας εἰς τὴν ἀπέναντι. Ἐμμένει ἐκεῖ ἐπάνω κρυμμένος ἕως τὸ βράδυ, καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ σκύτου, κατῆλθε δι' ἐνὸς σχοινοῦ εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐντάτῃ εἰς φυγὴν. Ἀλλ' ὁ ζητιάνος Μονομάτης τὸν συνήντησε καὶ τὸν ἐσταμάτησεν. Εἶπε, μετμυφισμένος, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀσσιγγάνων Βοδόγ, ὁ πρῶν κύριος τοῦ Τιάρκου, προστάτης καὶ φίλος του. Ὁ Τιάρκος ὅμως δὲν τὸν ἀναγνωρίζει καὶ νομίζει ὅτι ἔχει ἐμπρὸς τοῦ ἐχθροῦ, τὸν κακομεταχειρίζεται.

— Εἶσαι κακὸς ἄνθρωπος, λέγει ὁρ-
θούμενος ἀπέναντι τοῦ γέροντος· νάι,
εἶσαι κακὸς. Ἐσὺ μὰς ἐπρόδωσες καὶ
ἐγίνες αἰτία νὰ πιάσουν τὸ λογαγὸ μου!

— Ἀπατάσαι, παιδί μου, ἀπεκρίθη
ἡρέμα ὁ Μονομάτης, δὲν ἐπρόδωσα ἐγὼ
τὸ λογαγὸ σου· ἐπρόδωθηκε μόνος του
μὲ τὴν ἀνουσία ποῦ ἔκαμε νὰ παρουσια-
σθῇ στὸν αὐστριακὸ διοικητὴ, ἕναν τε-
τραπέρατον ἄνθρωπο, ποῦ ἐνόησε ἀμέ-
σως μὲ ποιὸν εἶχε νὰ κάμῃ.

Ὁ Τιάρκος δὲν ἐπέισθη ἀπὸ αὐτὴν τὴν
ἐξήγησιν. — Ἄν δὲν μὰς ἐπρόδωσες σύ,
ἐπέμεινε, γιατί λοιπὸν μὰς παρακολου-
θεῖς τόσες ὥρες ;.. Σὲ εἶδα καὶ σ' ἐγνώ-
ρισα πολλὰς φορὰς στὸ δρόμο...

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ὁ ἐπαίτης
δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἀς μὴ χάνωμε καιρό, εἶπεν· ἔ-
χεις τὸ γράμμα ;

— Δὲν ὀχ' μοῦ τὸ πάρης βέβαια ! ἀ-
νέκραξεν ὁ Τιάρκος ζωηρῶς, σφίγγων
τὸ πολύτιμον χαρτίον ἐπὶ τοῦ στήθους
του.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ μικροῦ βοημοῦ ἐ-
φάνη ὅτι ἐχαροποίησε μεγάλως τὸν
ἐπαίτην. Ἡ μορφή του ἐφωτίσθη ὑπὸ
τὸν ἐπίδεσμον καὶ ἀνέκραξε :

— Μπράβο !... ἔσωσες τὸ γράμμα ;

ὅλα πᾶνε καλά!
Δὲν ἐπερίμενα
ποτὲ τόση ἐπι-
τυχία ἀπὸ τὰ
πρῶτά σου βή-
ματα !

Τί ἤθελε νὰ
πῇ μὲ αὐτὰ τὰ
λόγια ; Ὁ Τιάρ-
κος δὲν ἐνόησε
τίποτε· ἀλλὰ
δυσπιστῶν ὅλο-
ν ἐν περισσότε-
ρον, ἦτο ἀποφα-
σισμένος νὰ σκο-
τωθῇ καλλιτέρα
παρὰ νὰ φύσῃ νὰ
τοῦ πάρῃ ὁ ἄν-
θρωπος ἐκεῖνος,
τὸν ὁποῖον ἐνό-
μιζε προδότην,
τὴν ἐπιστολὴν
τοῦ Αὐτοκράτο-
ρος.

Ὁ Μονομά-
της ἀντελήφθη
τὴν ἀγανάκτησιν
τοῦ μικροῦ καὶ
προσεπάθησε νὰ
τὸν καθυσοχάσῃ.

— Σύχα σε,
παιδί μου, τῷ εἴ-
πεν· ὄχι μόνον
δὲν θὰ σοῦ πά-
ρω τὸ γράμμα

σου, ἀλλ' ἀπεναντίας θέλω νὰ σὲ βοηθῶ
γὰ νὰ τὸ πᾶς ἐσὺ ὁ ἴδιος ἐκεῖ ποῦ πρέ-
πει. Ἐτσι θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν εἶμαι προ-
δότης, δὲν εἶμαι ἐχθρὸς σου, ἀλλὰ φί-
λος σου, καὶ μάλιστα ὁ καλλίτερός σου
φίλος. Ἐγε ἐμπιστοσύνην σὲ μένῃ. Ἀ-
πὸ αὐτὸ ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον σου.

«Στὴν τιμὴ τοῦ Βοδόγ !»

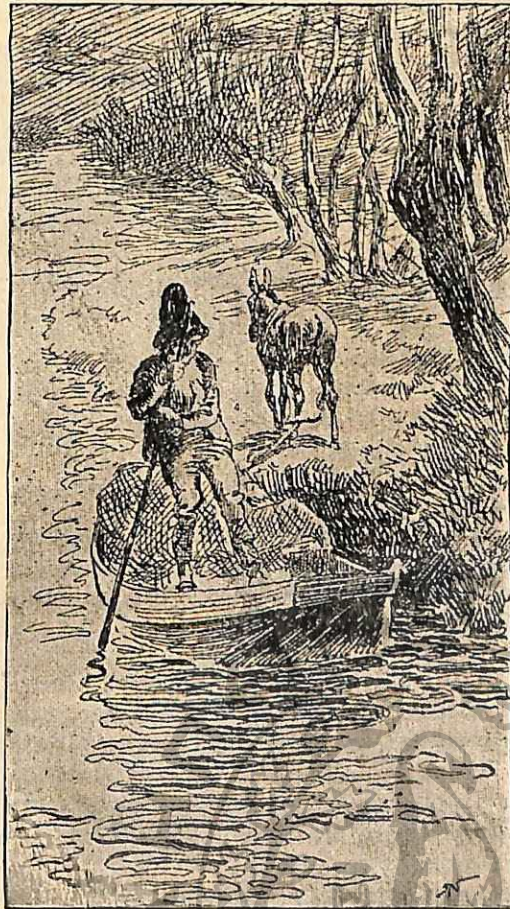
Ὅσον ὠμίλει ὁ ἐπαίτης, ὀλίγον κατ'
ὀλίγον ἡ δυσπιστία τοῦ Τιάρκου ἐλά-
νετο. Χωρὶς νὰ εἰμπορῇ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ
πρᾶγμα, ἡσθάνετο ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖ-
νος ἐξήσκει ἐπ'
αὐτοῦ μίαν γο-
ητείαν ἀκατανί-
κητον. Καὶ ἀ-
κουσίως τουεῖλ-
κῆτο πρὸς τὴν
γέροντα, ὁ ὁ-
ποῖος κάποτε-
κάποτε τῷ ὑπεν-
θύμιζε τὸν σεβα-
στὸν τοῦ κυρίου,
τὸν βασιλέα Βο-
δόγ. Ὅσον καὶ
ἂν δὲν εἶχε γέ-
νεια ὁ Μονομ-
μάτης, καὶ μὲ
ὅλον τὸν μαῦρον
ἐκεῖνον ἐπίδε-
σμον καὶ τὴν
λεπτὴν συριστι-
κὴν φωνήν, ὁ
Τιάρκος ἐνόμι-
ζεν ὅτι ἀκούει
τὸν βασιλέα τῶν
ρομαντισέλων.
Καὶ ἐπιτέλους,
ἀνίσχυρος νάντι-
σταθῇ εἰς τὴν
ἐλξιν του, ἡττη-
μένος, τὸν ἡρώ-
τησεν :

— Ἀλήθεια
λοιπὸν εἰσθε φί-
λος μου ;

— Καὶ θὰ σοῦ

τὸ ἀποδείξω, ἀπεκρίθη ὁ ἐπαίτης. Σοῦ
ὑπεσχέθηκα νὰ σὲ κάμω νὰ παραδώσῃς
μόνος σου εἰς τὸν πρίγκιπα Μυράτ τὴν
ἐπιστολὴν τοῦ αὐτοκράτορος· καὶ θὰ τὴν
παραδώσῃς, νάι, ἐστὴν τιμὴ τοῦ Βο...

Ὁ Μονομάτης διεκτέλλετο ἀπὸ τῶν ὁ-
ἀλλ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ τῷ διαφύγῃ ὁ-

«Οὕτως ἐπροχώρησαν σχεδὸν μισὴν ὥραν...»
(Σελίς 102, στ. γ.)

λόκληρος ὁ ὄρκος τοῦ βασιλέως τῶν Βοημῶν, ὅπως τὸς αὐτὸς τὸν εἶχεν ἀκούσῃ ὁ Τιάρκος ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ κυρίου του. «Στὴν τιμὴ τοῦ Βοδόγ!» ἐλέγεν ἐκεῖνος, καὶ ὁσάκις ἐξεστομίζετο αὐτὴ ἡ φράσις, ὅλοι ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ βασιλεὺς θὰ ἔκαμνεν ὅ,τι ἔλεγε.

Πῶς λοιπὸν ὁ Μονομάτης ὠμίλει τώρα ὡς ὁ Βοδόγ;

Ὁ Τιάρκος δὲν ἐπρόφρασε νὰ τὸ συλλογισθῇ, διότι ὁ ἐπαίτης τὸν ἔσυρε λέγων:

— Δὲν ἔχεις νὰ χάσῃς στιγμὴν... Ἐλα μαζί μου. Εἴσαι τώρα ὁ ταχυδρόμος τοῦ Αὐτοκράτορος καί, — μὴν τὸ ξεχνᾷς, Τιάρκο, — ἕνας ταχυδρόμος πρέπει πάντα νὰ σπεύδῃ, διότι ἀπὸ τὴν ταχύτητά του ἐξαρτᾶται συχνὰ ἡ νίκη τοῦ στρατοῦ... Ἐμπρός, δρόμο, ἀκολουθεῖ με!..

Ὁ μικρὸς, μὲ πλήρη πλὴν ἐμπιστοσύνην, εὐχαριστημένος μάλιστα πού εὑρίσκει μίαν δύναμιν διὰ νὰ στηρίξῃ τὴν ἀδυναμίαν του, ἔβαλε μόνος του τὸ χεράκι του εἰς τὸ χερί τοῦ Μονομάτη καὶ τὸν ἠκολούθησεν εἰς λαβύρινθον σκοτεινῶν δρομίσκων, τοὺς ὁποίους ὅμως ἐκεῖνος ἐφαίνετο γινώσκων καλῶς.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς μακρᾶς αὐτῆς καὶ σιωπηλῆς πορείας, ὁ Τιάρκος δὲν ὑπωπτεύθη μὲν τὴν καλὴν πίστιν τοῦ ὁδηγοῦ του, μίαν ἄλλην ὅμως ὑπόψια τῇ ἐγεννήθη. Ἦτο ἀόριστος, ἀμυδρὰ τὸς ὥστε δὲν ἐτολμοῦσε ἀκόμη νὰ τὴν διατυπώσῃ· διάφοροι ὅμως λεπτομέρειαι τὴν ἐδυναμύονεν ἐντὸς τοῦ ὁλοῦν περιεσώτερον. Ὁ ὁδηγὸς του, ὅταν μάλιστα ἐνόμιζεν ὅτι δὲν τὸν παρατηροῦν, ὑπεγύμνιζε πολὺ τὸν βασιλέα Βοδόγ. Εἶχε τὸν ἀέρα του. Ἐσφιγγεν εἰς τὴν μεγάλην του χεῖρα τὸ χεράκι τοῦ Τιάρκου, ὅπως τὸ ἔκαμνεν ἄλλοτε ὁ γέρον ρομαντιστέλος κατὰ τὰς μακρὰς νυκτερινὰς πορείας των ὑπὸ τὰ ἄστρα, καὶ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη εἶχεν ἐκστομίσει σχεδὸν τὸν ἱερόν του ὄρκον...

Μήπως τυχόν;... Ἄλλ' ὅχι!.. Ἦτο τρελλός!.. Πρῶτον, ὁ Μονομάτης δὲν εἶχε γένεια... καὶ ἔπειτα, ἂν ἦτο ὁ Βοδόγ, διατὶ θὰ ἐκρύπτετο ἀντὶ νὰ καταφιλήσῃ τὸν μικρόν του Τιάρκον; Ἐφθασαν οὕτω μέχρι τῆς ὁχθῆς τοῦ Δουνάβεως. Ἐκεῖ, νέα ἐκπληξίς ἐπερίμενε τὸν ταχυδρόμον τοῦ Ναπολέοντος. Ἀκολουθῶν πάντοτε τὸν ὁδηγόν του, ὁ Τιάρκος ἐβάδιζε κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου ἠκούετο εἰς τὸ σκότος ὁ ταχὺς ροῦς. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἐξερχομένη ἀπὸ τὰ σύννεφα ἡ σελήνη, ἐφώτιζε τὸ νερὸν καὶ τὰς δασώδεις ὁχθὰς. Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς φωτεινὰς αὐτὰς στιγμὰς, ὁ Τιάρκος ἠμπόρεσε νὰ διακρίνῃ ἐκεῖ-κάπου, κρυμμένους ὀπισθεν θάμνου, μερικὸς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι

ἐφαίνοντο ὡς νὰ τοὺς ἐπερίμεναν. Κ' ἐσταμάτησεν ἀποτόμως τὸν Μονομάτην, τραβήξας αὐτὸν ἀπὸ τὸ φέρεμα.

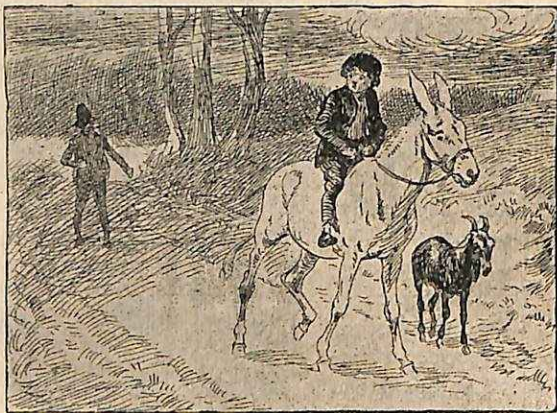
— Κύτταξε 'κεῖ-πέρα! τῷ εἶπε.

— Μὴ φοβᾶσαι, ἀπεκρίθη ὁ γέρον, ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ σταματήσῃ, ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν ὄμιλον.

Ὁ Τιάρκος ἦτο ἔτοιμος νὰ τὸ σκάσῃ, ὅταν εἶδεν ἑξαφνα, ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸν θάμνον, ἕν ζῶον τὸ ὁποῖον ὠμοιάζε μὲ τὸν Καρλῆν, καὶ ἕν ἄλλο ἀκόμη, τὸ ὁποῖον ἦτο ἡ Λέα!

Ὁ μικρὸς βοημὸς δὲν ἐπεχείρησε πλέον νὰ ἐννοήσῃ. Ὅ,τι τῷ συνέβαινε σήμερον ἦτο τὸς ὅσον παράδοξον, ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι ὠνεῖρευστο.

Ἐσπευσεν εἰς συνάντησιν τῶν δύο πιστῶν του φίλων, οἱ ὁποῖοι ἐξεδήλωσαν τὴν χαρὰν των ὅπως ἤξευραν. Καὶ ἡ μὲν Λέα ἤρχισε νὰ σκιρτᾷ καὶ νὰ λείχῃ τὰς χεῖρας τοῦ μικροῦ τῆς κυρίου, ὁ δὲ Καρλῆς ἔδειξε διαθέσεις πρὸς ἡχηρὸν ὀγκάνισμα, τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ Μονομάτης τοῦ ἐκοφεν ἀμέσως μ' ἕν δυνατὸν κύπημα εἰς τὴν μούρην.

«Καλὴ ἀντάμωσις ἐστὶ Παρίσι!»

Ὁ γέρον ἐπαίτης δὲν ἐξεπλάγη διόλου πού ἔβλεπεν ἐκεῖ τὸν γαῖδαρον καὶ τὴν γίδα. Ἐσκυψε μόνον καὶ ἐσήκωσεν ἀπὸ κάτω ἕν σχοινίον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἦτο δεμένη μίαν μικρὰ λέμβον.

— Ἐμπα μέσα, εἶπεν ἄπλως.

Ὁ Τιάρκος, εὐπειθής, ἐπήδησεν εἰς τὴν λέμβον, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Λέας. Ἀμέσως ὁ Μονομάτης ἔδρασε τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου εἰς τὴν σέλλαν τοῦ Καρλῆ καὶ εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν λέμβον. Ἐκεῖ ἔδραξεν ἕνα κουπί, καὶ προστάξας τὸ ζῶον νὰ περιπατήσῃ, διὰ κροταλισμοῦ τῆς γλώσσης τὸν ὁποῖον καλῶς ἐγνώριζεν ὁ Τιάρκος, τὸ ἠνάγκασεν οὕτω νὰ ρυμουλκήσῃ τὴν λέμβον.

Ὅταν ὁ Καρλῆς, ἐννοῶν πάντοτε τὴν ἐξητοῦσαν, ἤρχισε νὰ τραβᾷ μὲ βῆμα βραδύ καὶ κανονικόν, ὁ Μονομάτης ἐσήκωσε σωρὸν δικτύων, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο παρὰ τὴν πύρραν, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Τιάρκον:

— Κρύψου κάτω ἀπὸ αὐτὰ τὰ δίκτυα

καὶ κράτε· τὴ Λέα κοντὰ σου. Θὰ περάσουμε ἀπὸ σκοπούς. Δὲν κάνει νὰ σ' ἰδούν.

Ὁ μικρὸς ὑπήκουσε καὶ εἰς τοῦτο χωρὶς καμμίαν ἀντίρρησην, καὶ ἐχώθη μαζί μὲ τὴν γίδα κατὰ τὸν μεγάλον σωρὸν τῶν δικτύων, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐσκέπασαν καθ' ὅλοκληρίαν.

Οὕτως ἐπροχώρησαν σιγά-σιγά, σχεδὸν μισὴν ὥραν. Τὸ ρεῦμα ἦτο δυνατόν, ἀλλ' ὁ Καρλῆς ἐτραβούσε καλὰ. Ἀπὸ τὰς τρύπας τῶν δικτύων, ὁ Τιάρκος ἔβλεπε τὸν Μονομάτην ὄρθιον, χειρίζόμενον τὸ κουπί καὶ ἐπισκοποῦντα τὸν ὁρίζοντα, ὡς νὰ ἐπερίμενε κάτι. Ἐνίοτε μάλιστα ὁ μυστηριώδης ζητιάνος ἀνεσῆκον τὸν μαῦρόν του ἐπίδεσμον διὰ νὰ βλέπῃ καλλίτερα εἰς τὸ σκότος, — παράδοξον βέβαια δι' ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔλεγεν ὅτι εἶνε μονόφθαλμος! Ἄλλ' ὁ μικρὸς βοημὸς δὲν ἐξεπλήσσετο πλέον διὰ τίποτε. Ἄλλως τε ἡ στιγμὴ ἦτο ὅλως διόλου ἀκατάλληλος διὰ νάοιζεν συνομιλίαν. Ὁ ἐπαίτης ἐφαίνετο ἀνήσυχος, ἀγωνιώδης, ὡς νὰ ἐπλησίαζε κάποια κρίσιμος ὥρα. Παρώτρυνε τὸν Καρλῆν διὰ τοῦ στόματος καὶ ἐκίνησε τὸ ξύλον τοῦ δραστηρίου...

Ἡ ἀγγυρὰ σφίγγεται.

Εἶχον ἀντιπαρέλθῃ οὕτω καὶ τὰς τελευταίας οἰκίας τῆς πόλεως, ὁ δὲ Μονομάτης ἐφαίνετο ἀναπνέων μὲ ἀνακούφισιν, ὡς ἄνθρωπος διαφυγὼν προβλεπόμενον κίνδυνον, ὅταν ἑξαφνα ἐπρόφερε βλασφημίαν καὶ ὤθησε τὴν λέμβον του οὕτως, ὥστε νὰ τὴν κάμῃ νὰ μείνῃ ἀκίνητος παρὰ τὸν κορμὸν μιᾶς ἱτέας. Ὁ Καρλῆς εἶχε σταματήσει, καὶ ὁ ἐπαίτης, καθήμενος ἐντὸς τῆς λέμβου, ἐκύτταζε κάποιον σημεῖον τῆς ὁχθῆς.

— Τί τρέχει; ἠρώτησε χαμηλοφώνως ὁ Τιάρκος ὑπὸ τὰ δίκτυα. «Ε, τί τρέχει;... ψτ!

— Τιμουδιά! ἀπεκρίθη ὁ Μονομάτης, καὶ προπάντων μὴ κινήθῃς, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν γίνῃ. Οἱ Αὐστριακοὶ μᾶς εἶδαν καὶ ἔρχονται...

Μετ' ὀλίγον, δύο στρατιῶται μὲ τὰ τουφέκια των, ἐπαρουσιάσθησαν.

— «Ε, σὺ! ἀπὸ τῆς βάρκα! ἐφώναξεν ὁ ἕνας γερμανιστὴς ποῖς εἶσαι;

Ὁ Μονομάτης προσεποιήθη τὸν ἀλιέα καὶ ἐδύθησεν εἰς τὸ νερὸν ἕν ἀγκίστρι, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρπάξῃ μόλις εἶδε τὸν ἐχθρόν.

— Ποῖς εἶμαι; ἀπεκρίθη εἰς τσεχικὴν γλῶσσαν καὶ χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν του. Τὸ βλέπετε; φτωχὸς ψαράς εἶμαι καὶ γυρεύω νὰ πιάσω, μὲ τὸ φεγγάρι, καμμιὰ πέρινα γιὰ τὸ τραπέζι τοῦ κ. φρουράρχου.

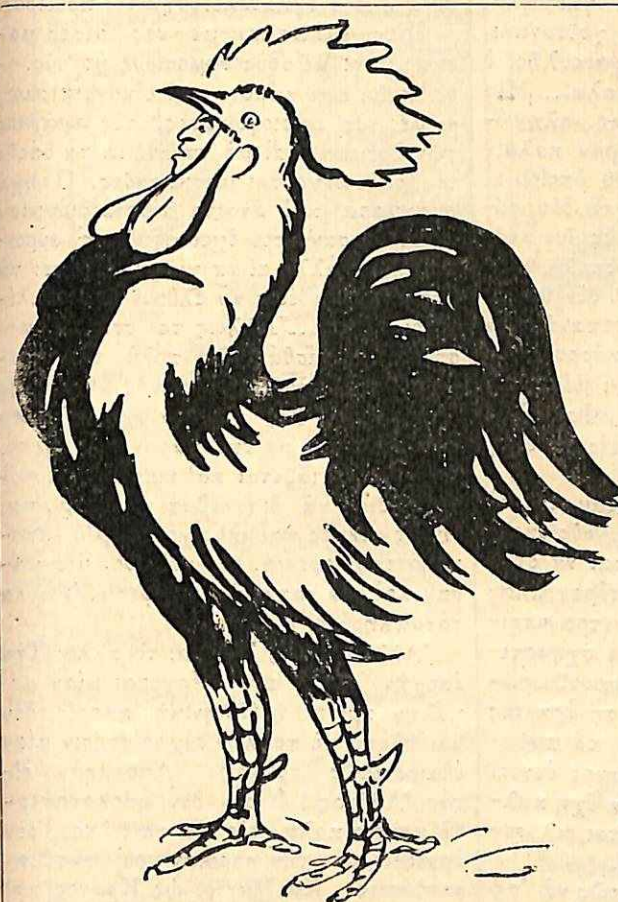
(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

(ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΡΟΣΤΑΝ)

Μία φορὰ ἦταν ἕνας πετεινός, πού τὸν ἔλεγαν Σαντεκλέρ. Γαλλικὸ τὸ νόμα του, γιατί καὶ ὁ πετεινὸς ἦταν Γάλλος· ἂν ἦταν Ρωμῆς, θὰ τὸν ἔλεγαν ἴσως Τραγουδιστὴ, Καλόφωνο, Ψαλτιᾶδῃ ἢ κάτι τέτοιο. Ἄλλ' ἀδιάφορο· τὸ ὄνομα δὲν κάνει τίποτα.

Ἐνας κότσοφας, πού σφύριζε ἐστὶ κλουβί τοῦ μέσα ἐστὶν ἴδιαν αὐλή, ἐκορόιδευε πάντα τὸν Σαντεκλέρ, γιατί δὲν τὸν πολυχώνευε, καὶ ἔλεγε πῶς εἶνε χαμωμένος ἀπὸ ἕνα πεπὸνι γιὰ κορμί, ἀπὸ δύο σπράγγια γιὰ πόδια, ἀπὸ μιά

Ο ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Ἡ ὡραιότερα εἰκὼν τοῦ ἡθοιοῦ Γεντὶ ὡς Σαντεκλέρ εἰς τὸ ὁμώνυμον δράμα τοῦ Ροστάν. Τὴν ἐσχεδίασεν ὁ γελοιογράφος Σὲμ καὶ εἶνε πιστοτέρα καὶ ἀπὸ φωτογραφίαν.

κόκκινη πιπεριά γιὰ κεφάλι, ἀπὸ μιά ράγα φραγκοστάφυλο γιὰ μάτι, ἀπὸ ἕνα πράσσο γιὰ οὐρά, καὶ ἀπὸ ἕνα φασουλάκι γι' αὐτί.

Ἄλλὰ τί τὰ θέλετε! Μ' ὅλη τὴν καρικατούρα πού τοῦ ἔκανε ὁ κακὸς κότσοφας, ὁ Σαντεκλέρ ἦταν ἕνας πολὺ ὠραίος, δυνατὸς καὶ περήφανος πετεινός. Ἐμοιάζε σὰν χρυσόφρακτος Ἱππότης μὲ πτερωτὴ περικεφαλαία, πού σηκώνει τὸ μανδύα του μ' ἕνα δρεπάνι. Στὴν αὐλή του, ἡ κόττες τὸν ἐλάτρευαν καὶ τὰλλα πουλιὰ τὸν ἐκαμάροναν ἢ

τὸν ἐζήλευαν. Ἦταν ἀληθινὸς βασιλεὺς, πού ἀναγνώριζε τὴν ἐξουσία του ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Σκύλος.

Κάθε πρωί, τὰ χαράγματα, ὅταν ὁλοι ἀκόμη κοιμούνται, ὁ Σαντεκλέρ ξυπνοῦσε καὶ ἄρχιζεν εὐθὺς τὸ λάλημα του: «Ἐνα τραγουδὶ ζωηρὸ καὶ δυνατὸ σὰν σάλπισμα. Τάκουε ὁ ἥλιος ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ καὶ ἐπρόβαινε. Τὰ σκοτάδια χάνουνταν, τὰ στέγρια ἐφευγαν—χωρὶς νὰ σβύνουν,—τὸ φῶς ἐπλημύριζε τὴν γῆν, τὰ ζῶα καὶ οἱ ἄνθρωποι ξυπνοῦσαν, καὶ ἄρχιζεν ἡ ἡμέρα τοῦ Θεοῦ ἢ χρυσογίαν, ἡ ἡμέρα τῆς ἐργασίας καὶ τῆς χαρᾶς.

Αὐτὸ τὸ θαῦμα ἔκαμνε τὸ λάλημα τοῦ Σαντεκλέρ. Καμμιὰ φορὰ ὅμως ὁ ἥλιος δὲν ἐπρόβαινε καθόλου καὶ ἡ ἡμέρα προχωροῦσε συνεφιασμένη καὶ θολή. Τότε ὁ Σαντεκλέρ συλλογιζόταν πηγαίνοντας:

— Κρίμα! δὲν ἐτραγουδῆσα σήμερα καλὰ... Ἦμουν βραχνιασμένος, ἀνόρεκτος... Ἄλλὰ δὲν περὶ ζῆι' αὐριο θὰ τραγουδῶ καλλίτερα.

Γιατί ἐνόμιζεν ἀλήθεια πῶς τὸ τραγουδὶ τοῦ καὶ μόνο ἔκαμνε τὸν ἥλιο νὰνατέλλῃ, καὶ πῶς ἂν καμμιαν αὐγὴ δὲν τραγουδοῦσε, ἡ ἡμέρα δὲν θὰ ἐξημέρωνε ποτέ! Αὐτὸ ἐπίστευαν καὶ τ' ἄλλα πουλιὰ ἐστὶ κοτέτσι καὶ θωροῦσαν τὸν Σαντεκλέρ σὰν πλάσμα ἐξαιρετικόν, σὰν δεύτερο Θεό. Ἐκεῖνος ὅμως τὸ ἐπίστευε βαθυτέρ' ἀπ' ὅλους, καὶ εἶχε ἀκόμη μεγαλύτερη ιδέα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, γιὰ τὸ ἔργο του, γιὰ τὸν προορισμὸ του.

Καὶ ἡ ιδέα αὕτη τὸν ἐστήριζε ἐντὶ ζωῇ καὶ τοῦ ἔδινε δύναμιν καὶ περιφάνειαν. «Εἰ δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα νὰ πιστεύῃ κανεὶς πῶς εἶνε τόσο χρήσιμος ἐστὶν κόσμο, σὲ ζῶα καὶ σὲ ἀνθρώπους!

Ἦλθε ὅμως καὶ ἡ μέρα, πού ὁ Σαντεκλέρ ἐβγήκε ἀπὸ τὴν ὠραία του πλάνη. Καὶ ἰδοὺ μὲ πῶς παράξενον τρόπο:

Μία φασιανή, κυνηγημένη καὶ κατατρωμαγμένη, ἔπεσε μὴν αὐγὴ ἐστὶ κοτέτσι. Ὁ Σαντεκλέρ, φιλόξενος καὶ ευγενικός, τὴν ἐκρύψε ἐστὶ σπιτάκι τοῦ Σκύλου, ὡς πού νὰ πομακρυνοῦν οἱ κυνηγοί, καὶ ἔπειτα τὴν ἐκράξεν ἔξω, γιὰ νὰ τὴν στείλῃ πάλι ἐστὶ δάσος τῆς. Ἡ φασιανὴ ὅμως ἦταν τόσο εὐμορφὴ καὶ

μιλοῦσε μὲ τόσο γλύκα! Ὁ Σαντεκλέρ τὴν εὕρισκε καλλίτερη ἀπὸ τίς κόττες του, καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴς παραιτήσῃ. Καὶ πραγματικῶς, ἀκολούθησε τὴ φασιανὴν ἐστὶ δάσος καὶ ἔμεινε μαζί τῆς ὅλη τὴ νύκτα.

Ἐκεῖ τῆς εἶπε ποῖος ἦταν καὶ τί ἔκανε. Ἡ φασιανὴ ὅμως ἐσκανδαλίσθηκε μ' αὐτὴ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἥλιου, καὶ σὰ νὰ μὴ τὴν ἐπίστεψε, καὶ σὰ νὰ τὴν ἐζήλεψε,—ἴσως καὶ ἔτσι, ἀπὸ μιὰ ἰδιοτροπία,—παρακάλεσε τὸν Σαντεκλέρ, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τάχα τὴν ἀγάπην του, νὰ μὴν τραγουδήσῃ καὶ νὰ μὴ σηκώσῃ τὸν ἥλιο ἐκείνη τὴν αὐγὴ.

— Ἀδύνατο! ἀπαντᾷ ὁ Σαντεκλέρ, ὅ,τι ἄλλο θέλεις, μ' αὐτὸ ὅχι!

Ἡ φασιανὴ ἐπιμένει, ἐπιμένει ὅμως καὶ ὁ Σαντεκλέρ. Τότε ἐκείνη ἡ κακὴ βάζει ἐνέργειαν τὴν πονηρίαν. Μὲ χάδια καὶ μὲ λόγια θέλει νὰ κάμῃ τὸν Σαντεκλέρ νὰ ξεχάσῃ τὴν ὥρα, καὶ τὸν πηγαίνει ἐστὶ σκοτεινότερο μέρος τοῦ δάσους, καὶ ἀκόμη τὸν σκιάζει μὲ τὰ πτερά τῆς, γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ πῶς ἐξημέρωνει... Καὶ ὁ κακόμοιρος ὁ Σαντεκλέρ τὴν παθαίνει. Ἐξοχρὰ τὸ πρῶνόν του λάλημα, καὶ ὁ ἥλιος... ἀνατέλλει καὶ χωρὶς αὐτό!

— Βλέπεις; τοῦ κάνει ὁριαμβευτικὰ ἡ κακὴ φασιανή. Αὐτὰ πού ἔλεγε ἦταν κολοκῦθια. Νὰ πού ὁ ἥλιος βγαίνει καὶ χωρὶς τὸ σαχλοτράγουδόν σου. Ἡ κακία μόνο σοῦ ἔμεινε πού δὲ μούκανες τὴ χάριν θεληματικὰ.

Ὁ Σαντεκλέρ ἔβλεπε τὸ φῶς, ἔβλεπε τὸν ἥλιο καὶ δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια του. Ἀλήθεια λοιπὸν;... Εἶχεν ἀπατηθῇ ἐστὶ ὅλη τοῦ τῆ ζωῇ; Ὁ ἥλιος μποροῦσε νὰ βγαίῃ καὶ χωρὶς νὰ τὸν διατάξῃ; Δὲν ἦταν λοιπὸν αὐτὸς πού ἔφερνε ξανά τὸ φῶς τὴν ἡμέραν, τὴ ζωῇ, τὴν χαρὰ;... Κρίμα! κρίμα!..

Τοῦ ἔρχονταν σὺν τρέλλα. Περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸ μῖσος πού αἰσθανόταν τώρα γιὰ τὴν κακὴ φασιανὴ πού τὸν ξεγέλασε καὶ ἔφυγε, ἐκυρίευσεν τὴν ψυχὴν τοῦ ἡ λύπη. Ἐγανεν τὴν πίστιν του, τὴ δύναμιν του, τὴν αὐτοπεποίθησιν. Δὲν ἦταν τίποτε πιά! Ἀπομένε χωρὶς γόητρο καὶ χωρὶς ἰδανικόν.

Τοῦ ἦλθε νὰ σκοτωθῇ, ἐκεῖ-μέσα ἐστὶ δάσος τῆς δυστυχίας του. Ἀλλὰ τότε ἔλαμε μίαν ἄλλην σκέψιν, πολὺ φρονημώτερη, καὶ εἶπε:—Τί σημαίνει πῶς ὁ ἥλιος βγαίνει καὶ χωρὶς ἐμὲ; Φθάνει πού τὸ τραγουδὶ μου ξυπνᾷ τοὺς ἀνθρώπους. Θὰ ζήσω γι' αὐτό, καὶ θὰ γυρίσω ἐστὶν αὐλή μου, καὶ θὰ ξαναῶρω τὴν οἰκογένειάν μου, τοὺς ὑπηκόους μου, πού καὶ ἔτσι τὸ ἴδιο θὰ μὲ λατρεύουν! Ἐπιτέλους δὲν εἶνε καλλίτερα πού ἔμαθα τὴν ἀλήθειαν;

Θυμᾶται τοὺς δικούς του, καὶ ἀμέσως τοὺς τηλεφωνεῖ μέσα ἐστὶ ἕνα λου-

λούδι, (γιατί, να τὸ ξέρετε κι' αὐτό, τὰ λουλούδια εἶνε φυσικὰ τηλέφωνα), κ' ἐρωτᾷ πῶς εἶνε γστὸ κατέτσι καὶ τί κάνουν. Τοῦ ἀπαντοῦν πῶς εἶνε ὅλοι καλὰ καὶ τὴν περιμένουν. Καὶ ὁ Σαντεκλέρ γυρίζει ἐπὶ σπῖτι του, καὶ ζῇ ἡσυχος κι' εὐτυχισμένος.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΟΡΓΩΜΑ

Ζευγαρωμένα, ταιριαστά
τὰ βόδια στὸ ζυγὸ
μεσ' τὰ βαθεῖα τὰ μάτια των
τὴ συλλογὴ των κρύβουν,
καὶ στὸ χωράφι τ' ἄσπαρτο
σέρνουν με βῆμ' ἀργό,
σέρνουν τ' ἀλέτρι πίσω των
καὶ κάπου-κάπου σκύβουν.

Σκύβουν νὰ δοῦν πόσο τραχεῖά,
πόσο σκληρὴ εἶν' ἡ γῆ
ποῦ μ' ὅλη τους τὴ δύναμι
σιγὰ-σιγὰ θὰ σχίσουν,
κ' ἴσως μέσα στὰ μάτια των
αὐτ' εἶν' ἡ συλλογὴ
ποῦ καθρεφτίζονταν ἐκεῖ
καὶ πρὶν ἀκόμ' ἀρχίσουν.

Τὸ ὕνι χαράζει ἀκούραστα
τ' αὐλάκι τὸ βαθὺ
ξεσκάζοντας, τινάζοντας
τὴν πέτρα, τὸ κοτρώνι,
κι' ὁ ζευγολάτης ἄφωνος
τ' ἀλέτρι ἀκολουθεῖ
καὶ με βουκέντρα σουβλερὴ
τὰ βόδια του κεντρώνει.

Κι' ὀργώνει, ὀργώνει ὀλημερίς
τ' ἀλέτρι τὸ βαρὺ
καὶ πάει ἐμπρὸς καὶ πάει ἐμπρὸς
καὶ πίσω πάλι στρέφει,
γιὰ νάρθη ὁ σπόρος ὕστερα
νὰ πέσει καὶ νὰ βρῇ
βαθεῖα σκαμμένο κι' ἀπαλὸ
τὸ χῶμα ποῦ μᾶς τρέφει.

Καὶ θὰ φυτρώσει καὶ θὰ βγῇ
τὸ φυτό τὸ γλωρὸ
καὶ πράσινο τὸ στάχυ του
τὸν ἥλιο θ' ἀντικρύσει,
καὶ θὰ μεστώσει, θὰ ψηθῇ
με τὸν καλὸ καιρὸ,
καὶ θὰ νὰ πᾶν στὸ μυλωνά
κι' ἀλεύρι θὰ γυρίσει.

Εὐλογημένο τρεῖς φορές
τ' ἀλέτρι τὸ βαρὺ,
εὐλογημένα τρεῖς φορές
τὰ βόδια, ὁ ζευγολάτης,
κ' εὐλογημένη τρεῖς φορές
ἡ γῆ, ποῦ καρπερὴ
με δίχως βαρυγκόμισι
μᾶς δίνει τὰ καλὰ της.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΚΡΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΤΙ πρέπει βέβαια νὰ σᾶς γράψω καὶ διὰ τὰς Ἀποκρῆς. Ἀλλὰ τί; Μήπως δὲν τὰ ξεύρετε ὅλα; Ἡ ἀθηναϊκὴς Ἀποκρῆς εἶνε φημισμένης παντοῦ διὰ τὴν... σάχλα των. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Ἡ γκαμήλα, τὸ γαϊτανάκι, ὁ φασουλῆς, ὁ ποιητὴς τοῦ κάρρου, τὰ ρόπαλα... Μία γκαμήλα ρυπαρά καὶ ἄσχημη, πληγώ- νουσα καὶ τὴν στοιχειωδεστέραν καλαι- σθησίαν... ἓνα γαϊτανάκι, τοῦ ὁποῦ αἱ χορεύτρια ἐξευτελίζουν καὶ τὰ δύο φύ- λα—καὶ τὸ ἀνδρικόν, εἰς τὸ ὅποιον ἀνή- κουν, καὶ τὸ γυναικεῖον, τὸ ὅποιον ὑπο- κρίνονται... καὶ ρόπαλα ποῦ δὲν θὰ ἦ- σαν ὑποφερτὰ οὔτε εἰς ἐμποροπανήγυριν χωρίου... ἓνας ποιητὴς τοῦ κάρρου, τοῦ ὁποῦ μία ἐξυπνάδα πνίγεται μέσα εἰς χίλιες ἀνοστιές... καὶ ἓνας Φασουλῆς διὰ τὸν ὅποιον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ τὸ ἴδιον...

Καὶ ὅμως ὅλ' αὐτὰ τὰ θεάματα, τὰ στερεότυπα καὶ συνειθισμένα, εὐρίσκουν θεατὰς κεχηγαιούς. Ὅπου καὶ νὰ στα- ματήσουν, ἀπὸ τὰς κεντρικωτέρας πλα- τεῖας ἕως τὰ πλέον ἀπόκεντρα «τρί- στρατα», παντοῦ ὁ κύκλος θὰ σχηματι- σθῇ γύρω των εὐρύς, καὶ ὁ μουτζουρω- μένος παληάτσος θὰ ψαρεύσῃ ἀρκετὰς πεντάρης ἀπὸ τὴν δρόμον καὶ τὰ παρά- θυρα. Τί τὰ θέλετε! ὁ κόσμος ἐννοεῖ νὰ διασκεδάσῃ, καὶ ἀφοῦ δὲν ἔχη καλ- λιτέρας διασκεδάσεις, ἀρκεῖται φιλοσο- φικώτατα εἰς αὐτὰς ποῦ ἔχει.

Εἶνε ὅμως καὶ ὀλίγον — πῶς νὰ πῇ κανεὶς; — ἐγωϊστής. Θέλει πάντα νὰ τὴν διασκεδάσουν οἱ ἄλλοι. Δι' αὐτὸ εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ Ἀποκρῆς ποτὲ δὲν εἶνε τόσο ζωηρὸς ὅσον ἄλλου, ὅπου οἱ ἄν- θρωποι ἐννοοῦν κάπως διαφορετικὰ τὴν διασκέδασιν. Ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι, τὰς τρεῖς τελευταίας Κυριακὰς π: χ: , βγαί- νουν ἔξω διὰ νὰ ἰδοῦν μασκαράδες. Ἀλ- λὰ κανεὶς των δὲν μασκαρεύεται. Καὶ φυσικὰ δὲν βλέπουν τίποτε. Ἐπειτα δὲ παραπονοῦνται: «Τί κρύα Κυριακή! Οὔτε μὴ μασκαράτα τῆς προκοπῆς. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια!» Ἀλλὰ ποῖος, σᾶς παρακαλῶ, θὰ ἔκαμνε τὴν «μασκαράτα τῆς προκοπῆς», ἀφοῦ ὅλοι ἐβγήκαν νὰ τὴν ἰδοῦν; Οἱ ἄγγελοι ἢ οἱ καλλι- κάντζαροι;

Βαρύνονται ἄρ' αὖ γε οἱ Ἀθηναῖοι;

Λυποῦνται νὰ ἐξοδεύσουν; Φοβοῦνται μὴ δὲν δεῖξουν πολὺ πνεῦμα; Δὲν ἔ- χουν διόλου; δὲν ἔχουν διάθεσιν; Δὲν ἡξεύρω. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι μὲ τὴν γε- νικὴν αὐτὴν ἀποχὴν, ὥρα καὶ ζωηρὰ καρναβάλια δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνων εἰς τὰς Ἀθήνας. Αἱ ἀπόπειραι ποῦ ἐ- γιναν εἰς παλαιότερα χρόνια ἀπέτυχαν. Μόνον μίαν φορὰν ἐνθυμοῦμαι τόσα χρό- νια ποῦ ζῶ ἐδῶ, καὶ ταυμάσια ἀλη- θὴς καρναβάλια, ποῦ ὅλοι ἔλεγαν ὅτι ὁμοίαν μετὰ τὴν περίφημον τῆς Νικαίας. Διακόσαι πλούσιαι, κομψαὶ καὶ εὐφρεῖς μασκαράται παρήλασαν πρὸ τοῦ Κομι- τᾶτου εἰς ἐν μόνον ἀπόγευμα! Ἀλλὰ τὰ κατοκινὰ ἦσαν παρωδία, καὶ σιγὰ- σιγὰ ἡ ἰδέα ἐγκατελείφθη... ὡς πρῶτος.

Ἐποὶ ἐμείναμεν μετὰ τὰς λαϊκὰς μα- σκαράτας, μετὰ τοὺς δημοσίους χορούς, — οἱ ὅποιοι εἶνε κάποτε καὶ οἰκογενειακοί, — μετὰ τὰς ἀγριοφωνάρας, τὰς πρόγνε- τῶν δρόμων, καὶ μετὰ τὰ σπῖτια τὰ ὅποια τὸ βράδυ δέχονται μασκαράδες. Πτωχὰ πράγματα καὶ ἀνάξια βέβαια διὰ μίαν πρωτεύουσαν, ποῦ ἔχει ἀξιώσεις εὐρω- παϊκῆς, — ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Πρέπει νὰ ὑπομεινῶμεν ἕως νὰ ἔλθουν καὶ καλλι- τεροὶ καιροί... Ἀλλὰς τε σεῖς δὲν πι- στεύω νὰ αἰσθάνεσθε πολὺ τὴν πτω- χείαν καὶ τὴν σάχλαν τῆς ἀθηναϊκῆς Ἀποκρῆς. Εἰς τὴν εὐτυχὴ ἡλικίαν ποῦ εἰσθε καὶ μετὰ τὴν χαρὰν ποῦ ἔχετε, δὲν σᾶς χρειάζεται καὶ τίποτε περισσό- τερον διὰ νὰ διασκεδάσετε θαυμασία. Ἐνας μικρὸς παιδικὸς χορὸς, μὴ ἀπο- κρητικὴ φορεσιά, ἓνα ντόμινο, μὴ μᾶ- σκα καὶ μὴ σακκούλα κομρετί... Τάλλα τὰναπληθρῶναι ἢ ὀρεξίς.

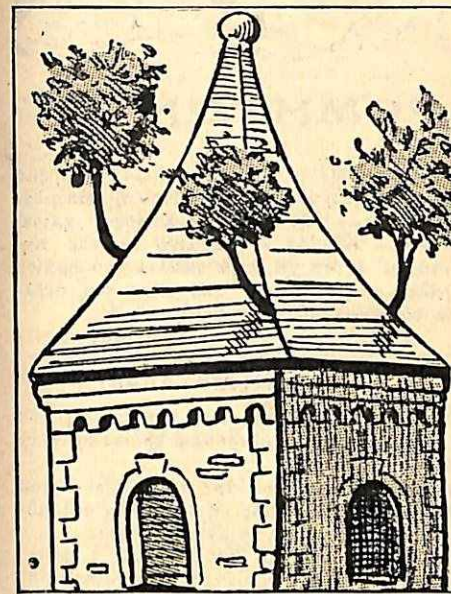
Ἀλλὰ νὰ σᾶς πῶ καὶ τὸ ἄλλο: Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ποῦ διέρχεται μίαν με- γάλην κρίσιν ἢ ἐλληνικὴ πατρις, δὲν θὰ ἔβλεπα μετὰ πολλὴν εὐχαρίστησιν μίαν ἐξαιρετικῶς τρελλὴν Ἀποκρῆν εἰς τὰς Ἀθήνας! Ὅσον δὲν ἀποκαταστα- θῇ κανεὶς καλὰ εἰς τὸ σπῖτι του, δὲν ἀρχίζει μετὰ τὴν καρδίαν του τὰς δια- σκεδάσεις. Καὶ ἡμεῖς, ὡς Κράτος καὶ ὡς ἔθνος, δὲν ἔχομεν ἀποκατασταθῇ ἀκόμη... Μία μεγάλη ἀγωνία κρατεῖ τὰς ψυχὰς μας καὶ αὐτὴ ἴσως μᾶς ἀ- φαιρεῖ τὴν ὄρεξιν τῆς διασκεδάσεως. Διασκεδάσεις ὀλίγον καὶ χωρὶς καρ- διάν. Ἄν εἰς εὐτυχιστέτους ἐθνικοὺς καιροὺς αὐτὸ θὰ ἦτο δεῖγμα μόνον κακο- μοιρίας, σήμερον, ὑπ' αὐτὰς τὰς πε- ριστάσεις, εἶνε καὶ δεῖγμα φιλοπατρίας. Δὲν πειράζει ποῦ δὲν εἶνε τόσο ζωηρὰ ἢ Ἀποκρῆς μας! Θὰ ἔλθῃ καιρὸς, ἐλπίζομεν, ποῦ θὰλλάξουν αἱ περιστά- σεις. Καὶ τότε θὰ διασκεδάζωμεν καὶ ἡμεῖς ὅπως ὅλοι οἱ εὐτυχεῖς λαοί, ὅσοι ἔλυσαν πλέον τὸ πρόβλημα τῆς ὑπάρ- ξεώς των, τῆς ἐθνικῆς των ἀποκα- ταστάσεως.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

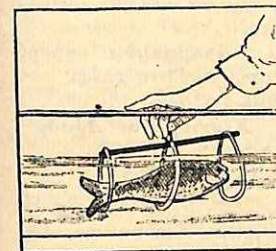
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Κρεμαστός κήπος.

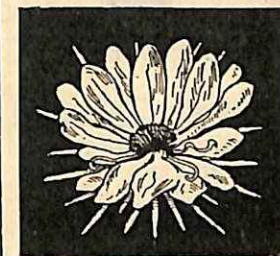
Ἐπὶ τοῦ πυργίσκου τοῦ Μεγάρου τῶν Δικαστηρίων τῆς ἀμερικανικῆς πό- λεως Γκρήνσμπουργ (Ἰνδιάν), ἔχουν φυτρώσει αὐτὰ τὰ τρία δένδρα ποῦ βλέ- πετε, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ κανεὶς πῶς. Ὑποτίθεται ὅτι πτηνὰ, πετώντα ἄνω-θεν τοῦ πύργου, ἔρριψαν τοὺς σπόρους ποῦ ἐκράτουν εἰς τὸ στόμα, καὶ ὅτι οἱ σπόροι αὐτοὶ ἔκαμαν ρίζας ἐπὶ τῆς στέ- γης, ἢ ὅποια εἶνε ἀπὸ τσιμέντον. Ὁ- πωςδήποτε, ὁ δεινρόφυτος πύργος δίδει κάποιαν ἰδέαν τῶν κρεμαστῶν κήπων τῆς Βαβυλώνης.

Ἀκροβάτης τοῦ γλυκοῦ νεροῦ.

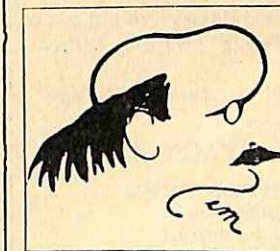
οθαύμαστα. Περνᾷ μέσα ἀπὸ στεφάνια, φιλᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸν καὶ τρέχει νὰ φιλῇ τὸν κύ- ριον του μόλις τὸν φωνάξῃ! Ὁ ἀκροβάτης ἰχθύς διατηρεῖ-ται εἰς μίαν μικρὰν ὑαλίνην δεξαμενὴν εἰς τὸν κήπον τοῦ Riley, καὶ ἀνῆ- κει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν συνήθων «χρυσοφάρων» τοῦ γλυκοῦ νεροῦ.

Τὸ σπανιώτερον ἄνθος.

Τὸ ἄνθος αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν κάκτων καὶ ὀ- νομάζεται «κά- κτος ἡ μεγα- θῆς» — (cactus grandiflora.) Κάθε φυτόν τῆς κάκτου αὐτῆς ἀνθίζει μόνον μίαν φορὰν ἐπὶ εἴκοσι χρόνια, τὸ δὲ μοναδικὸν ἄνθος διατη-ρεῖται μόλις μίαν νύκτα. Φαντασθῆτε λοιπὸν τί σπάνιον ποῦ εἶνε!

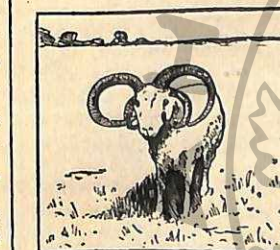
Μία γελοιογραφία.

Ἡ γελοιογρα- φία αὕτῃ πα- ριστᾷ τὸν Ἐδ- μόνδον Ροστάν, τὸν διάσημον συγγραφεὰ τοῦ «Σαντεκλέρ», καὶ εἶνε ἔργον τοῦ ἰδίου γελοι- ογράφου Σέμ,

ὁ ὁποῖος ἐξωγράφισε καὶ τὸν ὥραϊον Σαντεκλέρ ποῦ δημοσιεύομεν εἰς ἄλ- λην σελίδα. Τὸ ἐξαιρετικὸν τῆς θαυμασίας αὐτῆς γελοιογραφίας εἶνε ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς ἀπολύτως ἀναγκαίας γραμμὰς ποῦ ἀποτελοῦν τὴν φυσιογνωμίαν, χωρὶς τίποτε τὸ περιττόν. Καὶ αὕτῃ ἀκόμη ἡ ὑπογραφή τοῦ γελοιογράφου Sem ἀπο- τελεῖ μέρος τῆς εἰκόνας. Καὶ τὸ μὲν S εἶνε τὸ πηγῶνι τοῦ Ροστάν, τὸ δὲ em μέρος τῆς γραβάτας του.

Κριὸς μετέσσαρα κέρατα.

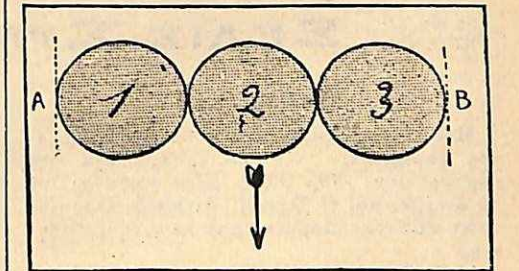

Τὸ περίεργον αὐτοῦ ζῶον ἀ- νήκει εἰς ἓνα πλούσιον κτη- ματίαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Φέρει δύο ζεύ- γη ὠραίων κε- ράτων καὶ ἔχει ἄριστα εἰς τὴν ὑγείαν του. Ὁ ἰδιότη- της του ἀπεποιήθη ὑπέρογκα ποτά, τὰ ὅποια τῷ προσέφεραν διάφοροι ἀμερι- κανοὶ Κροῖσοι, διὰ νὰ ποκτῇσιν τὸ μο- ναδικὸν καὶ τόσο εὐμόρφον αὐτὸ «τέ- ρας τῆς φύσεως».

Παίγνιον.

Τοποθετήσατε ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὡς δεικνύει ἡ εἰκὼν, τρεῖς πεντάρης ἢ δε- κάλεπτα νίκελ. Κατόπιν ὠθήσατε διὰ

τοῦ δακτύλου τὸ μεσαῖον νόμισμα 2 κατὰ τὴν φορὰν τοῦ βέλους, καὶ δοκι- μάσατε νὰ τὸ τοποθετήσετε κάτωθεν εἰς ἀπέστασιν ἀπὸ τῶν δύο ἄλλων ἴσων

πρὸς τὴν ἀπόστασιν τὴν μεταξὺ τῶν Α καὶ Β.

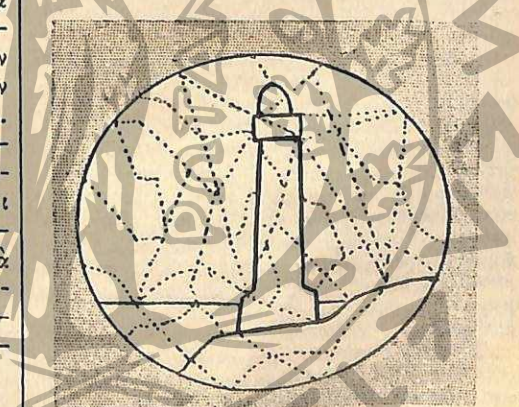
Θὰ ἰδῆτε ὅτι τὸ μάτι θὰ σᾶς γελᾷ πάντοτε. Πάντοτε δηλαδὴ θὰ τὸ τοπο- θετήτε εἰς μίαν ἀπόστασιν, ἢ ὅποια θὰ σᾶς φαίνεται ἴση, ἀλλὰ πραγματικῶς θὰ εἶνε πολὺ μικροτέρα τῆς μεταξὺ Α καὶ Β. Ἐὰν δὲ τὸ τοποθετήσετε μετὰ τὸ μέτρον ἐκεῖ ὅπου πρέπει, ἢ ἀπόστασις μετὰ τὸ μάτι θὰ σᾶς φαίνεται μεγαλητέρα.

Μαγικὴ εἰκὼν.

Ἐνα παιδάκι ἐχάθη μέσα εἰς τὸ δά- σος. Μπορεῖτε νὰ τὸ βρῆτε;

Λύσις τοῦ προηγουμένου Παίγνιου

Ἴδου ποῖαι γραμμαὶ πρέπει νὰ μαυ- ρίσουν, διὰ νὰ φανῇ ὁ φάρος, ὁ βράχος καὶ ἡ θάλασσα.

Ίδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
ται, Κεφ. Β

ΜΥΡΜΗΚΙΑ

Μου είχαν χαρίσει ένα κυτί με ωραιότατες καραμέλες, τες όποτες εφύλαγα στο συρτάρι μου. Τήν άλλη μέρα πηγαίνω να το άνοιξω, και τί βλέπω! Αί καραμέλες μου ήταν κατασκευασμένες από πλήθος μυρμηγκία.

Αρπάζω τότε το κυτί και το άδειάζω εις το τραπέζι, και όπως ήμουν καταθυμωμένη άρχίζω με ένα ξυλαράκι να σκοτώνω ένα-ένα τά δυστυχισμένα μυρμηγκία! Αδτά έτρεχαν άπ' έδω και άπ' εκεί γιά να σωθούν.

Αλλά εγώ τίποτε! Όσον έβλεπα τες καραμέλες μου πού ήταν γιά πέταγμα, τόσον άναβα. Αλλά τότε ένα πράγμα μου έκίνησε την προσοχή. Παρετήρησα ότι ένθ' όλα τά μυρμηγκία έτρεχαν δεξιά και άριστερά, δύο, άν και δέν εφάνινοντο σκοτωμένα, έμειναν εις τήν ίδιαν θέσιν.

Προσέχω περισσότερο και βλέπω, ότι το ένα από αυτά ήτο μισοσκοτωμένο και κολλημένο εις το σκέπασμα του τραπεζιού, τό δε άλλο προσπαθεί με τά αδύνατα ποδαράκια του να τό ξεκολλήσῃ. Έπί τέλους τό κατώρθωσε, και άμα είδεν ότι δέν είχε πλέον τήν ανάγκην του, άπεμακρύνθη ήσυχα-ήσυχα σάν να μή είχε κάμῃ τίποτε.

Η συγκινητική έκείνη σκηνή μου έκαμε βαθυτάτην έντύπωσιν και όχι μόνον τά άφ' ήκα έλευθερά, αλλά και ώρκίσθηκα να μή έγίσιω ποτέ πλέον πλάσματα, τά όποια, άν και τόσον μικρά, έχουν τόσον μεγάλη και τόσον ευγενή αισθήματα!

Βάρκα του Κανάρη

Η ΕΞΟΧΗ

Ήταν ωραία καλοκαιρινή βραδυά, άπ' αυτές τες ήσυχες βραδυές πού θαρρείς και σου μεταδίδουν την άρμονικήν των ήμεραν. Τό φεγγάρι άνέβαινε σιγά-σιγά στόν ούρανόν, και αί άκτινές του έρριπτον χλωμήν λάμψιν εις τόν κοιμισμένον κάμπον και έκαμναν να φαίνονται τά μικρά δένδρα σάν ίσκιος γιγάντων Δροσερό άεράκι μόλις έκινούσε τά φύλλα των δένδρων και τά χαμόκλαδα. Πέρα στήν άκρη του κάμπου ένας γρύλλος έψαλε τό μονότονο και άτελείωτο τραγούδι του. Η θάλασσα γυαλιστερή σάν καθρέπτης και άτάραχη, ήρχετο να χαϊδεύσῃ απαλά-απαλά τήν άκρογιαλιά τά κυματάκια έσπαζαν επάνω στους βράχους μ' ένα μουρμουρίσμα πού έμοιαζε σάν κρυφομίλημα. Κάπου κάπου τό αήδον ήγωνε τούς γλυκείς φθόγγους του εις αυτήν τήν συναυλίαν πού είχε τούς ήχους μαγευτικής μουσικής. Στ' άντικρυνό βουνό ένα μικρό φώς ήτο τό μόνον πού έμαρτύρει τήν παρουσίαν ανθρώπων στήν έρημιά!

Έμπρός σ' αυτό τό μεγαλειον τής φύσεως αισθανόμουνά πως ήμουν μικρή, πολύ μικρή, και με τήν φυγήν γεμάτην από θαυμασμόν και ευγνωμοσύνην προς τόν Δημιουργόν, έπασα γονατιστή και τόν ευχαρίστησα με όλην μου τήν καρδιά δι' όλα τ' αγαθά πού μες έχάρισεν!

Εξόριστος Ατθίς

ΤΑ ΔΥΟ ΣΥΚΑ

Ό διευθυντής του Βοτανικού Κήπου των Παρισίων ειχεν εις τήν υπηρεσίαν του άγελίστατον και νεαρόν υπηρέτην. Μίαν ήμέραν του έδωσαν όπωρ φέρεν εις τόν σαφόν φυσιολόγον Μπυφόν δύο ώραια σύκα, σπανίου είδους. Καθ' όδόν ο υπηρέτης έφαγε τό έν. Ό Μπυφόν γνωρίζων ότι του έστελλον δύο, ήρώτησε τόν υπηρέτην διά τό έτερον, έκείνος δέ όμολόγησε τό λάθος του. «Δυστυχή! είπεν ο Μπυφόν, έφαγες τό έν από τά σπάνια αυτά σύκα; Ηώς έκαμες τέτοιο πράγμα;»

Τότε ο υπηρέτης λαμβάνων τό σύκον τό όποιον έμεινε, τό κατέπιε. «Νά έτσι έκαμα», είπεν.

(Εκ του Γαλλικού) Δευκόν Κρίνον

ΤΑ ΔΥΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Νάμουν τριανταφυλλάκι μέσ' τό περιβολάκι! Τού κήπου τό καμάρι, μύρα παντού και δρόσο θά σκόρπιζα με χάρι, θά μ' έξηλεύαν τόσο τάλλα λουλουδία... Νάμουν τριανταφυλλάκι, μικρό τριαντάφυλλο!

Καλή μου κοπελούλα, να ήμουν μικρούλα θά πάσχισα να γίνω γλυκειά κ' ευτυχισμένη κι' άγνή όσαν τό κρίνο, καρδούλα άνθισμένη, καρδιά λουλουδι... Νά ήμουν μικρούλα, κόρη μου ευμορφή!

(Κατά τ' Αγγλικόν) Ατλαντικός

Ο ΧΑΡΟΣ ΚΙ' Η ΛΥΠΗ

Απέναντί μου, έξω από τήν πόρτα του μεγάλου μεγάλου γειτονικού σπιτιού, κάμπος γυναικας μαλόνουν. Στό μέτωπο κάθε μιάς μπορούσε κανείς να διαβάσῃ από μιά λέξι, πούταν με μαγικά γραμμένη γράμματα. Σέ μιάς γλυκειάς ξανθής γαλανομάτας, διαβαζόταν «Ευτυχία». Σ' άλλης πού τό μέτωπό της άστραφτε, «Χαρά» σέ μιάς μελαχροινής πούχε τά ρούχα μαύρα σάν τή σκιά πού έπλανάτο στά μάτια της, «Λύπη». Σέ μι' άλλη πούταν όχρό τό πρόσωπό της και άόριστο τό βλέμμα της, «Απογοήτευσις» — και σάλλες άλλα...

Με περίεργα και φόβο τες έκύτταζα, ένθ' ούτά τά λόγια έφθαναν στ' αυτιά μου. «Η Ευτυχία έλεγε: «Αφήστε μένα να μω... πάμε μαζί Χαρά μου... Μπα! φύγετε σεις... εγώ θά μω... έλεγεν — ή Απογοήτευσις, και με άχόρταγο βλέμμα κύτταζε τό ώραίο σπίτι. Η Λύπη ξερόθεξε γιατί τόν είδε πρώτη...

«Ο Χάρος! Ο Χάρος!» φώναξαν αί άλλες. Γυρίζω και βλέπω... κι' ακόμα τρέμω... Είχε ξεπροβάλλῃ ένας νέος ψηλός... κοκκαλιάρης... με νύχια άρπαχτερά, κ' ένα σπαθί

κρατούσε... Με μιάς έκείνες έτρεξαν, ή μιά ίπποδω ή άλλη άποκεί, και μόνον ή Λύπη δέν τό κούνησε... Τήν έφθασε ο Χάρος... χαιρετήθηκαν... Κ' είδον ν' άνεβαίνει έκείνος πηδώντας μ' άγρια χαρά τά σκαλιά του ώραιου μεγάλου σπιτιού, ένθ' από πίσω του σιγά-σιγά τόν άκολουθαγε ή Λύπη...

Μασκώτ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΙ

Σέ μιά γωνιά, κάτω από τόν εξώστη του σπιτιού μας, μιά μικρούλα τριανταφυλλάκι άνθίζει.

Κάθε πρωί σκύπτω από τά κάγκελα του εξώστου να ιδώ μήπως ή δροσούλα της αύγης άνοιξῃ τό μικρό τριανταφυλλάκι.

Είνε λεπτό, χλωμό άκόμη, και ή μητερούλα του τό έχει τρυφερά άγκαλιασμένο.

Τό καμαρώνω γιά μιά στιγμή και... (ώ! τί άπονη!) τό κόπτω. Αλλά δέν τ' άφίνω να πονέσῃ, του άνακουφίζω γρήγορα τόν πόνο με τό δροσερό νερό πού είνε γεμάτο τό βαζάκι του, μέσα στήν καμαρούλα του μελετώ.

Κάθε πρωί, καθώς άνοίγω τήν πόρτα της καμαρούλας, ένα έλαφρό άεράκι τό κάμνει να κινήθῃ.

Δές και μου λέγει «καλημέρα». Δέν είνε πιά χλωμό, τά κρέμ φυλλαράκια του έζωήρευσαν, έχρωματίσθησαν με τό χρώμα της νεότητος.

Αχ! ιη, άλλη μέρα δέν είνε πιά τό ίδιο. Τό προσωπάκι του είνε ζαρωμένο, τό κορμί του κλίνει, ζήτηί βόθθεια.

Τό παίρνω, με προσοχή του άλλάξω τό νερό, γιά μιά στιγμή λές κι' άναπνέει... άλλ' έξαφνα... τά φυλλαράκια του μαζεύουν και πλπτουν, πλπτουν σιγαλά, γύρω στο άψυχο κορμί του...

Πλησιάζω, στέχω μιά στιγμή... ύστερα ένα-ένα τά συνάξω και τά σκορπώ άπ' τό παράθυρο στόν άέρα...

Δέν τά πετῶ, δέν τ' άπομακρύνει τά ρίχνει άπαλά επάνω στήν πράσινη χλόη. Αυτός είνε ο τάφος των...

Χιονισμένον Δάσος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Διδασκάλισσα: — Πώς κάμνει, Μαρίκα, ο άόριστος του άμελώ;
Η Μαρίκα: — Ήμελιστα.
Η Διδασκάλισσα: — Πές και σύ, Άνθή, τόν παρακείμενο.

Η Άνθή: — Ή μύγα!

Εστάλη υπό του Έλληνικού Είφους

Τι ήταν ο Κολόμβος, Τάκη;
— Πουλί!
— ΙΙΙ! ΙΙΙ;
— Μα δέν άκούς πού όλω λένε τό αυγό του Κολόμβου;
Εστάλη υπό της Κεφαλληνιακής Αυγας

Μπέμπε! Μήν περπατάς ξεπόλυτος, να μη συναχθής!
— Μα τά πόδια μου είνε γυμνά, κ' ή μύτη μου θάρρωσθήσῃ; ΙΙ!
Εστάλη από τό Δάφνης Κλωνάρι

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

ΣΚΟΥΛΗΚΙ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥ

Τής λάσπης τό σκουλήκι Στής Γης βγαίνει τό φώς και λέει στά ζώα: «— Νίκη!

Γιατρός εγώ σοφός. Μέσ' άπ' τόν Άδη έβγίκα, Τά βόταν' άφού βρήκα Πού έμάζεψε ο Παιών, Ό δόκτωρ των Θεών...

Γιατρέυω κάθε άσθενεία... Τότε ή Αλεπού μ' ευγένεια Σηκόθηκε ή κυρά Κ' έτσι του λέει με γέλι Γλυκύτερον άπ' τό μέλι, Κουνώντας τήν ουρά:

— Μα πρώτα, σκούληκά μου, Θασρώ, να γατρευσόσουν Έσθ' έπρεπε... και χίμω Σωφός να μὴν ερχόσουν!

ΑΡΑΠΗΣ ΚΑΙ ΚΑΜΗΛΑ

Αράπης, με τά χεϊλά του Τά τόσα, τήν καμήλα του Τήν έρωτάει με πονηρία, Σάν τήν έφόρτωσε βαριά:

«— Ποιό δρόμο θές; άνήφορο Να πάρουμε ή κατηφορό;» Κ' έκείνη, πρίν να σηκωθῇ, Του λέει με στοχασμό βαθύ:

— Σάν μου άνεβίξῃ στόν όμο Και μου καλοκαθήσῃ, Και γιά τόν ίσο δρόμο, Πιστεύω, να ρωτήσῃς!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Αθήναι, 16 Φεβρουαρίου 1910

ΩΡΑΙΑ τά παίγνια πού μου στέλλεις, Σημαιοφόρε Έλλην, άλλα σχεδιασμένα με μόλις δέν μου χρησιμεύουν. Αν ήσαν με πένναν, μάλιστα. Και αυτό να τό ξεύρετε όλοι: ή εικόνη δέν φωτοτυπιογραφείται, και έπομένως δέν εμπορεί να δημοσιευθῇ, άν δέν είνε κατωμένη με πένναν και με μελάνι, (ή με πινέλο και μαύρο χρώμα.)

Πολύ μ' ευχαρίστησεν ή έπιστολή σου, Κυθηραϊκή Αδγή. Να έχω τόση θερμήν και άφοσιωμένην φίλην και να μή τό ξεύρω τόσον καιρόν! Γράφε μου τουλάχιστον συχνά διά νάναπληρωθῇ ο καιρός πού έχάθη...

Φλογεά του Βασιλῆα, ή προθεσμία της 30ης Κυριακής έλθεσ πλέον και έντός όλίγου θα δημοσιευθών ταποτέλεσματα. Κάμε μου μίαν χάριν: Είς τό έξής να γράφῃς τόνομά σου και τό ψευδώνυμόν σου καθαρά, διότι χάνω πολόν καιρόν έως να λύσω αυτούς τούς γρίφους.

Χαίρω πολύ, Ανακρέων, διά τας πληροφορίας περί του Συλλόγου σας και εύχομαι οι ευγενείς πόθοι σας να εκπληρωθών. Τό ψευδώνυμόν πού επιθυμείς δέν είνε έλευθερον.

Κεφαλληνιακή Αύρα, ή ύπ' αριθ. 9 "Ασχασης θάκυρωθῇ άφού δημοσιευθῇ με αυτό τό λάθος διότι, πραγματικώς, ο "Ιππίας δέν είνε εκ των 30 τεράνων. Ο αριθμός σου είνε 693. Αλλά δέν είνε άπόλυτος άνάγκη της Ελλάδος κτλ.

να γνωρίζετε τούς αριθμούς σας. Τους γνωρίζω εγώ, και όταν κληρόνυνται, στέλλω τά όρωρα άμέσως, χωρίς να ζητηθών.

Οδύνην Τύξον, σου έστειλα τό φυλλάδιον πού έξήγησες. Χαίρω πού εύρίσκες τόσων ευχαρίστησιν άσχαλούμενη εις τούς διαγωνισμούς μας. Πραγματικώς, τώρα είσαι άντελής συνδρομητρια.

Σ' ευχαριστώ δι' όσα γράφεις, Αναγεννηθείσα Ελλάς. Αί έπιστολάι σου έλήφθησαν και ήσύχασε. Ναι, είδες τί ώραίον διήγημα πού ήτο ο "Ο Μούτσος της Ναυαρχίδος και τί ένδόξους άναμνήσεις άνεκαλεί;

Θεμύστατα συγχαρητήρια προς τούς έν Σύρω άγαπητούς συνδρομητάς μου Νικόλαον Σπουργίτην, Γεώργιον Α. Σπουργίτην, Λουκιαν Α. Σπουργίτη και Νικόλαον Θ. Γρυπαρήν, οι όποιοι, ως άριστέυσαντες μαθηταί του Γυμνασίου, διανεμήθησαν τό βραβείον Κοσμορόζῃ. Αι' όλους χαίρω. Αλλά ιδιαιτέρως εύχαρίστησιν μου προξενεί ή άγαπητή μου Λουκία, ή όποία είνε ή μόνη Συριανή πού ακολουθεῖ μαθήματα Γυμνασίου. Και εις άνωτέρα, παιδιά μου. Ευγέ σας!

Ναι, Γυμνάσιον Ιωαννίνων, πολύ φοβερά αυτή ή έπιτομία. Ευτυχώς όμως τό μέσον της προφυλάξεως είνε τόσον πρόχειρον! Δέν άμφισβάλω ότι θα είσαι έμβολιασμένος.

Ωχρόδελυκ' Ακτίδα, χαίρω πολύ διά τήν άπόφασιν σου. "Ητο καιρός! Έστειλα τά βραβεία του άδελφού σου. Ευχομαι και στά δικά σου.

Βέβαια, Νυκτολούλουδο, τώρα και τά πτωχότερα παιδιά ήμπορούν να δίδουν τήν δεκάραν των κάθε Σάββατον και να έχουν «Διάπλασιν». Ελπίζω να μη ξαναγρήσῃς τόσον να μου γράψῃς.

Ωραιότατή ή έπιστολή σου, Παπαρούνα. "Ηκουσα κ' εγώ διά τήν μελετωμένην παράστασιν του «Οιδιποδος επί Κολωνῷ» εις τήν φυσικήν του σκηνήν. Πραγματικώς θα είνε κάτι τι μοναδικόν.

Δέν είνε μόνον ή ποιότης, αλλά και ή ποσότης άκόμη της ύλης, Κορηική Φλογεά. Αι όκτώ σελίδες της Διαπλάσεως, πυκνοτυπωμένα με φίλα στοιχεία, χωρίς διόλου κενά, ίσοδυναμούν με τάς 16 των άλλων περιοδικών πού λέγεις. Και άλλοτε σας έκαμα τόν λογαριασμόν και σας έδειξα, ότι ο ύπερ-τετρακοσιοσέλιδος τόμος της Διαπλάσεως είνε ολόκληρος βιβλιόθηκη.

Χαίρω πολύ πού έγινες καλά, Σηλαβωμένη Μεσολογγίτη. Η σύστασις σου θα δημοσιευθῇ όταν ο' άρχισω νέας συστάσεις, καθώς σας είπα εις τό 10ον φύλλον. Τό αντίτιμον της άγγελίας σου δέν υπήρχεν έντός της έπιστολής.

Πονεμένη Ψυχή, σ' ευχαριστώ και διά τό νέον έσπαθώμα. Μου έχεις έγγραφῃ ως τώρα έπτά νέας συνδρομητριάς και άκόμη παραπευθείσαι; Μακάρι όλοι οι φίλοι μου να έκαμαν τό μισό!

Κ' εγώ λυπούμαι, Εικοστή Πέμπετη Μαοτίου, αλλά Συλλογή σου δέν έλήφθη Φαίνεται ότι παρέπεσον εις τό ταχυδρομείον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Ευχρίνονται: «Αναφορά "Ιθαγενών» της Μιάς των Χαρίτων — «Ο Μύθος και ο Κωτσο» έμμετρον διηγηματάκι του Πανελληνίου "Ορείων — «Κιχρίκου Ι» έμμετρος μύθος της "Αγωνίας "Εθνομιοδοντος — «Είς τήν Πατρίδα» της Παπαρούνας — «Η εικόνη του Θωρακοφόρου» της Γλυκειάς Πατριδας — «Λύπη έν σχεδίω» και «Φρόνιμος Δισταγμός» του Αεροπεξοναίου — «Ανάμνησις» της Κεφαλληνιακής Αύρας — «Η Σελήνη διηγείται, μετάφρασις της Μακεδόνισσας — «Η νύκτα» της Κυματιζούσας Κνωρολεύκου — Παιδικά Πνεύματα του Γυμνασίου Ιωαννίνων, Χαράς της Ελλάδος κτλ.

Απογορίπονται: «Επιστολή προς φίλον» (χρονολογία άσχοπον) — «Παράδοσις νόμου» — «Πού πηγαίνουν οι όνοι» και τά λοιπά άνέκδοτα εκ τού γαλλικού, (διά τά όποια δέν υπάρχει πλέον τόπος, προτιμωμένων των πρωτοτύπων πού τώρα είνε άφθονα) — «Ανέκδοτον του Φοντενέλλου» (γνωστόν) — «Η Χελιδών» (πρωτότυπον μέν, άλλ' άπίθανον) — «Ο Πατροκλόνος» (ακατάλληλον διά παιδιά) — «Πρωινή προσευχή» (ώραϊον, άλλ' έπειδή εις τόν Π. Διαγωνισμόν ήχομεν τό ίδιον όίμα, θα προτιμηθών όσα θα βραβευσθών εις έκείνον) — Τό «Ερωμοκλήσις» (μυήσις της Παλλάδος) — «Η μητρική ευχή» (άτεχνον) — «Τό ώρολόγι και ο άγριος» — «Ο Βολταίρος» (γνωστό) — «Αι μεταναστάσεις» (όχι τόσον καλή ή παρομοίωσις) — «Οι δύο χωρικοί» (και τά λοιπά, γνωστότατα) — Η «Νεράϊδα» (ώραϊον, αλλά ως θέμα άκατάλληλον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όυδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανεύεται άν δέν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος φ. 1. Τά έγκρινόμενα ή άνανεύόμενα ίσχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1910. Όσα συνοδεύονται από α. άνήκουν εις άγόρια, και όσα από κ. εις κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Λευκή Καμέλια, κ. (Κ. Α.) Εύλεπι Μέλλον, κ. (Μ. Μ.) Βασίλειος των Ρόδων, κ. (Σ. Δ.) Μάρκος Βότσαρης, κ. (Κ. Σ.) Λάκρυ της Δυστυχίας, κ. Λευκό Τριαντάφυλλο, κ. Δροσούλοςτος Ηώς, κ. (κ. Ι) Τηλαγγής Αστήρ, κ. (Α. Ε.) Βράχος Γεωργίας, κ. (Ν. Β.) Πάρις, κ. (Α. Π.) Φιλέρημος Τρυγών, κ. (Ε. Α.) Κυθηραϊκή Αδγή, κ. (Κ. Α.) Παναθηναϊκός, κ. (Π. Κ.) Αϊθερία Έλληνοπούλα, κ. (Κ. Μ.) Άγγελιαφόρος Εορής, κ. (Χ. Ψ.) Βυζαντινός, κ. (Α. Τ.), κ. (Ι. Κ.) Βασίλισσα της Κύπρου, κ. (Γ. Π.).

Ανανεώσεις ψευδωνύμων: Τής Φράγκιτς τ' Αργοιολούλουδο, κ. Νυκτολούλουδο, κ. Αραπινοπούλα, κ. Νύμφη του Νέλου, κ. Απερος Νίκη, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Όυδέμια πρότασις δημοσιεύεται, άν δέν συνοδεύεται υπό του αντίτιμου φ. έξής: Διά τας πρώτας τρεις προτάσεις λεπτά 25. Διά τά επόμενα τρία φύλλα 5 λεπτά ή λέξεις. Προτείνονται μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ίσχύον διά τόσος τουτο, προς τούς έχοντας ψευδώνυμον έκτατος ίσχύον διά τόσος τουτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηργημένα, δέν δημοσιεύονται. — Ο έντός παρενθέσεως αριθμός σημαίνει πόσα τετράδια δέν ανταπεδωσέν έστί ο προτείνων.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: τό Λάκρυ της Δυστυχίας (0) με Δουκισσάν των Σαλώνων, Τόξαν, Άέαν — τό Λευκό Τριαντάφυλλο (0) με Σανθήν Μουσμή, Βασιλίσσαν της Καλονής, Χρυσό Παγών — ή Κυματιζούσα Κνωρολεύκος (0) με Σημαιοφόρον Έλληνα, Έλλάδατου Μέλλοντος, Δουκισσάν των Σαλώνων, Ατλαντικόν, Ρηολέτον, Τοξέλλι — ή Πατριή Ναυτοπούλα (0) με Ρωμανισμόν, Είμαι Ζακυνθία, Ρόδον της Ανατολής, Μικρόν "Ηρώα, Ιδιότροπον Ξανθούραν, Λατοεινήν μας Στανουφοράν — τό Φλάμπος της Έλευθερίας (0) με Λουλούδι του Βράχου, Φοντανέλλαν του Βύσσους, Γλυκειάν Έλπίδα, Φοίβην, Ζίαν, Σελφίδα, Αργοιολούλουδο, Δέαν — ή Ποθητή Κωνσταντινούπολις (0) με Μαύρα Μάτια Μασκώτ, Καρδία Έλληνίδος Θριάμβου της Ορθοδοξίας — ή Αϊθερία Έλληνοπούλα (0) με Αϊσέ Χαρούμ, Φαίμε Χανούμ, Γκινούζελ Χανούμ, Αϊλές Σουλτάναν, Μασκώτ, Θρανυθεϊσαν Καρδίαν, Ουρανίαν Μολτήν.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της: Ποθητήν Κωνσταντινούπολιν (ή αφάρεσις των δακτύλων δέν μου έφάνη πολύ νόστιμη, περιμένω τίποτε άλλο) Φιλέρημον Τρυγόν (εύχομαι περαστικά στον παππού)

Λατρευντήν Στανροφόραν (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·)
 Ἑλληνικὸν Εἶφος (ἔχει καλῶς) Ν. Γ. Σ.
 (αὐτὸ τὸ Π. Π. δὲν μοῦ ἐφάνη καὶ τὸσον ἔ-
 ξυπνῶν· στέλλε μοῦ τίποτε ἄλλο)· Ἀρχαίων
 Σπαρτιάτην (βραβεῖον ἔστειλα· διὰ τὴν Μ.
 Ἀγγελίαν ὁφείλεις ὑπόλοιπον λ. 10, διότι
 ἀπὸ 1—15 λέξεις τιμῶνται λ. 75)· Φῶτον
 Τζαβέλαν (ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Δια-
 γωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων διὰ τὴν
 Β' Ἑξαμηνίαν, τότε θὰ ἰδῇς ὅλους τοὺς ὁ-
 ρους λεπτομερῶς· ἐν τῷ μεταξὺ ἐτοίμαζε μίαν
 Συλλογὴν ἀπὸ 12—15 Ἀσκήσεις διαφόρων
 εἰδῶν)· Ἀπόλλωνα (ἔχει καλῶς· βραβεῖον
 ἔστειλα· κ' ἐγὼ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἀν-
 μοῦ γράφης συχνά)· Ὀροσόλουστον· Ἡὼ (ἔ-
 στειλα)· Πανελλήνιον Ἀνοιχτὸν (εἰς χωριστὸν
 χαρτὶ νὰ στέλλῃς τὴν Συνεργασίαν σου ὅχι
 μαζί με τὸ γράμμα)· Παλιόροϊαν (ἐπίσης)·
 Κνανόλεον Λάβαρον (εἶπα εἰς τὴν Τρισεύ-
 γεννῇ νὰ γράψῃ καὶ καὶ διὰ μικρότερα παι-
 διὰ)· Χαράν τῶν Ἑλλήνων (καλὴ ἡ ἰδέα τῆς
 διπλῆς εἰκόνας, ἀλλ' ἄσχετα ζωγραφισμένη)
 Κυματίζονταν Κνανόλεον (εὐχαριστῶ δι'
 ὅσα γράφεις, ἀλλὰ... μὴ περιμένῃς νόμους!
 ὅ,τι κάμετε σὲς μετὰ τὸ ξεσπάθωμα)· Εὐγενὲς
 Ἰδεῶδες (τὰ ἀπὸ 7ης ἐλήφθησαν)· Φίλεργον
 Ἡγεμονίδα (τετράδια ἔστειλα· πότε μὴ λύ-
 πη, πότε μὴ χαρά, ἔτσι εἶνε ἡ ζωὴ· ἀπὸ σέ
 προπάντων ἐξαρτᾶται νὰ βραβευθῇ)· Δόξαν
 Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου (εὐχαριστῶ διὰ τὰς
 κολακευτικότητας ἐκφράσεις· ἡ σύστασις τοῦ
 ὑπ' ἀριθ. 7 ἐν Μοναστηρίῳ ἐπανεληφθῇ εἰς
 τὸ δέκατον φύλλον)· Δεινομάχη Μ. Π. (ἐλ-
 πίζω ὅτι λαμβάνεις τὸ φύλλον τακτικώτατα·
 περιμένω καὶ τὰ λοιπά)· Πάριν (χαίρω διὰ
 τὴν γνωριμίαν, ἀλλ' ἤμπορούσε νὰ ἐγίνετο
 κ' ἐνωρίτερα, ἔ;)· Νεοέλληνα (βραβεῖον ἔ-
 στειλα)· Καρδίαν Ἑλληνίδος (εὐχαριστῶ πολὺ
 διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἔστειλα)· Βοώπιδα Ἦραν
 (βλέπεις λοιπὸν σήμερον τί εἶνε αὐτὸς ὁ «Γύ-
 ρος τῆς Ἑλλάδος» ποῦ τὸσον σ' ἐξάφινε·
 ἀλλὰ μὴ νομίσῃς ὅτι θὰ ἐκδοθῇ αὐτὴν τὴν
 ἑβδομάδα! περίμενε ἀκόμη)· Φλάμπουρο τῆς
 Ἑλευθερίας, Πατριὴν Ναυτοπούλαν, Ρέμ-
 βην, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 16
 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6,
7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20,
21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος,
καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμοι 6 οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 12,
14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος,
3ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηνηλίκθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1909)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895,
1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος
τιμᾶται:

"Ἀδετος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50.
Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1903, 1904 καὶ 1905,
ὧν ἑκάστος τιμᾶται:

"Ἀδετος φρ. 7. Χρυσόδ. φρ. 10.

Τόμοι 4: τῶν ἐτῶν 1906, 1907
1908 καὶ 1909, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:
"Ἀδετος φρ. 8. Χρυσόδ. φρ. 10.

Ἑτοιμάζεται δλονέν:

ΝΕΟΣ ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΕ ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΤΑΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Προσεχῶς ἔλαι αἱ λεπτομέρειαι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-
 ραιῶς μέχρι τῆς 2 Μαρτίου· ἐκ τῶν Ἑπαρ-
 χιδῶν μέχρι τῆς 9 Μαρτίου· ἐκ τοῦ Ἑξωτερι-
 κοῦ μέχρι τῆς 28 Μαρτίου.

Γ' ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον·
 γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι·
 πωλεῖται δ' τῷ Γραφεῖ μᾶς εἰς φανέλ-
 λους, ὧν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα
 καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

116. Λεξιγράφος.

Ἐὰν πρόθεσιν ἐνώσης
 Μετὰ νήσου τοῦ Αἰγαίου
 Τόνομα ἀνδρὸς ἀρχαίου
 Καὶ σοφοῦ θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεράμβου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

117. Συλλαβόγραφος.

Μπροστὰ σέ ζῶον ἄγριον
 Γράψε καλὰ μὴ νότα.
 Εἶνε σωστὸ ὅ,τι ἔγραψες;
 Τὸ δάσκαλό σου ρώτα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δεκαπενταετοῦς Πλοιάρχου

118. Μεταγραφομένης μετὰ Τονογράφου.

Μέγαν θόρυβον θάκούσῃς
 Ὅπως ἔχω ἀν' ἀμφισῇ.
 Ἄν' ἐν γράμμα μου ἀλλάξῃς
 Καὶ τὸν τόνον μου κινήσῃς,
 Γίνουμι κοινὴ τροφή,
 Διὰ τὰ ζῶα ὅμως καλὴ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὰ Μαύρα Μάτια

119. Βέλος.

* Νάντικα σταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι
 * καὶ αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων
 * οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται:
 * καθέτως μέγας κατακτητὴς ἄνω,
 * δεξιὰ πρόθεσις καὶ ἀριστερὰ
 * στοιχεῖον· κάτω, δεξιὰ κατὰ
 * σειρὰν: ρῆμα, μέλος, μέλος,
 * ἔντομον· ἀριστερὰ ἐπίσης, ἔυ-
 * λον εὐφλεκτον, θεά, συμπερα-
 * σματικόν, κτητικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Χίος

120. Κυβόλεξον.

Τὸ πρῶτόν μου ἐμάγευσε ποτὲ καὶ τὰς Σειρήνας
 Τὸ δεύτερον στερούμενος, ἀδύνατον νὰ ζήσῃς.
 Ἡ δόξα μου ἐσκίασε τὰς παλαιὰς Ἀθῆνας.
 Προστάτης ὅπλων λέγομαι κ' ἐκστρατεύων ἐπί-
 [σης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φιλὶ τῆς Μάνας

121. Ἐπιγραφὴ.

Ν Ν Κ Κ Σ Σ Λ Μ Ν
 Ω Ο Ο Ε Α Η Ι Ε

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερασπιστοῦ τοῦ Ἑθνους

122. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ Εἰκόνας.

Παιδιά, ἔλατε! φρόνημα
 Νὰ ποῦμε παραμύθια...
 Χάμω καθῆστε ἐπὶ χαλί...
 Μὰ ἐγὼ θὰ πῶ τὸ πρῶτο,
 Ἀπὸ βιβλίου ποῦκαμε
 Πολὺ μεγάλον κρότο.
 —Καὶ τί βιβλίο εἶνε αὐτό;
 —Δέν σας τὸ εἶπα; ἀλήθεια; !..
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑξορίστου Βασιλῆα

123. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων
 λέξεων ἀποτελοῦν Ἡπειρον, τὰ δὲ δεύτερα
 γράμματα θηρίον.

1. Ἱστορικὸς ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας.
 2. Φυσικὸν φαινόμενον. 3. Χώρα τῆς Μ.
 Ἀσίας. 4. Φιλόσοφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χαράς τῶν Ἑλλήνων

124. Ἑλλιποσύμφωνον.

α - αηα - αηα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πίστις Πατρὸς

125. Γρίφος.

ΕΙ ΕΙ ΕΙ

ΕΙ ἦρξαν γ' ΕΙ

ΕΙ ΕΙ ΕΙ

ΕΙ ΕΙ

0 τί, τί τί, τί τί καίω τοκλ τοκλ
 τί, τί αρ τί, τί τοκλ θεμ τοκλ
 τί, τί τί, τί τοκλ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγνώστου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ' ου 5.

32. Ἀπόστολος (ἀπὸ, στόλος) — 33. Διό-
 νυσος (δύο, νῆσος). — 34. Κασιανὴ (κᾶ, σῆ, α,
 νῆ). — 35. Θυμὸς-θύμος-μῦθος.

36. Δ 37—39. 1. Μολὼν
 Π Α Ν λαβέτω· 2. Ἡ Κῦ
 Τ Η Ν Ο Σ προς εἶνε νῆσος. 3.

Κ Ρ Ο Ι Σ Ο Σ Ὁ τοῖχος εἶνε μέ-
 Α Δ Ρ Ι Α Τ Ι Κ Η ρος τῆς οἰκίας. —

40. Ἐχεις φλωριά,
 ἔχεις θωριά, — ἔχεις γρόσα, ἔχεις γλώσσα. —
 41. ΡΟΔΟΣ (Ρῆνος, πόλος, Πάδος, Πω-
 ρος, βέλος). — 42. Ἡ γλώσσα μὴ προτρε-
 χέτω τοῦ νοῦ. — 43. Ἡ σοφία μέγα δῶρον ἐ-
 στί· (εἰς οφ-ια μὲ γὰ-δωρῶ ναι στή).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΕΡΧΕΤΑΙ!!! ΕΡΧΕΤΑΙ!!!

!!! ὁ Τζανιτζῆς Μεχμέτ !!!
 (1,52)

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ εἰς κομφοτάτον τόμον
 μεγάλου 8ου Η ΚΑΤΟΧΗ—ΤΟ ΕΙ-
 ΚΟΣΙΕΝΑ καὶ Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ τοῦ
 κ. ΓΕΡ. ΒΩΚΟΥ καὶ πωλοῦνται ὅλα ὁμοῦ
 δρ. 2 εἰς τὰ κυριώτερα βιβλιοπωλεῖα. Οἱ ἐν
 ταῖς ἐπαρχίαις ζητήσατε τὸ βιβλίον ἀπὸ τὰ
 ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων. (1,53)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Φαίδωνος)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α'

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β'

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ'

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Ἐκαστὸν δρ. 3.

Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. 10.

Προσεχῶς: Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

(Φωτεινὴ Σάντρη)